

НЕМИРНИЙ СТОЕНЧО.

Веднѣжъ Стоенчо излѣзълъ да си поиграесъ другарчетата си. Едно отъ тѣхъ си бѣше купило баруть. То ископало една дупка, изсипало вжтрѣ барутя, драснжло единъ кибритъ и го запалило. Когато барутя пламнжлъ, дошле много момченца да гледать; между тѣхъ билъ и нашій Стоенчо. Той като видѣлъ какъ хубаво пламнжлъ барутя, намислилъ и той да си купи, за да си поиграе съ него.

Майката на Стоенча, всѣка недѣля му давала пари, да си купува нѣкои училишни потрѣби.

Помислилъ Стоенчо: днесъ е срѣда, като спимъ веднѣжъ, още веднѣжъ и още веднѣжъ, ще дойде недѣля и мама ще ми даде парѣ. Тогава вмѣсто писалки ще си купѣж баруть. Дошла недѣля, майка му му дала пари и той на другия день си купува баруть. Той ископалъ една дупка и го изсипалъ вжтрѣ.

Но нѣмало съ какво да го запали. Изведнѣжъ дохожда му на умъ гдѣ е тѣхния кибритъ, отива и го взема. Драснжлъ веднѣжъ, не можалъ да го запали, защото кибритя угаснжлъ: драснжлъ втори пжтъ — пѣхнжлъ го у барутя и . . . той пламнжлъ.

Той билъ надвѣсенъ надъ барутя и когато пламнжлъ изгорилъ му ржката, опърлили се космитѣ на главата, вѣждитѣ и клѣпкитѣ му. Стоенчо примрѣлъ отъ болестъ и паднжлъ на земята.

Като видели това неговитѣ другарчета, притърчели се да съобщжтъ на родителитѣ му. Тѣ дошле и го вземали. Нѣколко врѣме Стоенчо лежалъ боленъ.

Тѣй се случва съ всѣко дѣте, което обича да си играе съ баруть.